

HAYATIN GAYESİ YARATANI BİLMEKTİR

Allahu Teâlâ hazretleri Kur'ân-ı Kerîm'inde bizlere yaşadığımız hayatın mânası hakkında bazı âyetler göndermiş. Bunun en ürpertici olanlarından birisi:

Bismillâhirrahmânirrahîm.

﴿أَفَحَسِبْتُمْ أَنَّمَا خَلَقْنَاكُمْ عَبَثًا وَأَنَّكُمْ إِلَيْنَا

﴿لَا تَرْجِعُونَ﴾

*E fe hasibtüm ennemâ halaknâküm abesen ve enneküm ileynâ lâ türceûne.*¹ “Ey insanlar; siz sanıyor musunuz ki biz sizi abes yere, maksatsız, gayesiz, boş, bâtil, bir hiç olarak yarattık? Böyle mi sanıyorsunuz? Bize dönmeyeceğinizi mi sanıyorsunuz?”

Buna edebiyatta istifâm-ı istinkârî derler veya inkârî derler. Yani böyle değil, soru soruyor ama böyle olmadığını beyan etmek için soruyor. Hayat boşuna değildir. Gayesiz değildir. Maksatsız değildir. Abes değildir. Hayatın bir anlamı var, bir gayesi var. Bir fonksiyonu

¹ 23/Mü'minûn, 115

var. Bizim; yaşıyan insanların hayata sahip olan, hayatın içinde olan varlıkların bir misyonumuz var; sırtımıza yüklenmiş olan bir görevimiz var.

İnanmayan insanlar, hayatı anlamsız, boş bir şey olarak görüyorlar. Şairin birisi diyor ki;

*Hadîs ez mutrib u mey gû ve râz-i dehr
kemter cû*

*Ki kes negşûd u negşâyed be hikmet in
muammâ râ*

Meşhur İran şairlerinden birisidir bunu söyleyen. Diyor ki; “Çalgıdan bahset, içkiden bahset. Hayatın anlamını ne yapacaksın arayıp, arama. Çünkü bu muammayı şimdiye kadar kimse çözmüş değil.”

Bir başka şiirinde demiş ki; “Bu kitabın baş sayfaları, son sayfaları kopuktur.”

Yani meçhul, bilmiyoruz. Başı nereden başlıyor, neyin nesiymiş? Bize meçhul. Sonu nerede bitiyor bu kitabın, bilmiyoruz, diyor.

Bu, imansızların inançsızlık boşluğu içinde çırpınışları! Boş bir hayat, gayesiz bir hayat! Bu yokluk muazzam, müthiş bir şey. Bu, boş düşüncenin, yokluk hissinin düşürdüğü tuzak.

“İçkiden bahset, zevkten bahset, keyif-
ten bahset. Dünyaya bir defa gelmişsin. Sonu-
nun ne olacağı belli değil. Evvelce nerede
olduğun belli değil...”

Hani doyunca, patlayınca, tıksırınca ye-
mek, içmek, yaşamak tarzında; belki hayvan-
lar bile böyle değil. İnsanın inançsızlığının düş-
tüğü bu durum hayvanlardan da *belhüm edall*,
daha aşağı durum olmuş oluyor. Hayat bir
imtihan!

﴿الَّذِي خَلَقَ الْمَوْتَ وَالْحَيَاةَ لِيَبْلُوَكُمْ أَيُّكُمْ

أَحْسَنُ عَمَلًا﴾

*Ellezî haleka'l-mevte ve'l-hayâte li-
yeblüveküm eyyüküm ahsenü amelen.*²

a. Dünya Hayatı Bir İmtihandır

“Hanginiz daha güzel iş yapacak, hanginiz
daha güzel imtihan başaracak diye sizi imti-
han etmek için ölümü, hayatı var eyledik!”
diyen Allahu Teâlâ hazretlerinin kulları sına-
ması bir imtihan! Bu gerçek, bu hakikat

² 67/Mülk, 2

İslâm'ın en mühim hakikatlerinden birisi âhiret inancı. Âhirete gideceğiz.

el-Hayâtü'd-dünyâ. Bu dünya, şimdiki hayat fâni ve geçici. Rüzgâr gibi geçen, yel gibi geçen, esip tozan, göz yumup açınca tükenen, nasıl geçtiği anlaşılmayan bir zaman parçası.

el-Hayâtü'l-âhireh. Asıl hayat, ebedî, sonsuz hayat, bitmeyen hayat!

﴿هُمُ فِيهَا خَالِدُونَ﴾

*Hüm fî hâ hâlidûne.*³

İnsanlar orada neyle karşılaşacaklar, hangi dâra; dâr-ı saadete mi, dâr-ı cennâte mi girecekler yoksa dâr-ı cahîme mi girecekler? Cennetlik mi olacaklar cehennemlik mi olacaklar? Orada ebedî kalınacak.

Asıl âlem orası! Rakamlarla ifade edilemeyecek, devamlı, sonsuz, ebedî hâlidî âlem orası. Burası rakamlı olduğu için, sonlu olduğu için burası bir hiç. İkisini birbirine nispet edersek dünya hayatı, âhiret hayatına göre nedir diye nispet eder, oranlarsak bu bunun

³ 2/Bakara, 39

kaçta kaçdır diyecek olursak; diyelim ki yüz yıl yaşadık veya bin yıl yaşadık. Âhîret hayatı sonsuz. Bini sonsuza bölersek sıfır! Bir rakamın sonsuza bölümü sıfırdır. Çünkü sonsuz derecede küçük parçalara bölüyorsunuz. Sıfır olur. Sıfırdır, matematik bunu söylüyor. Dünya hayatıyla âhîret hayatını inceleyecek olursanız acaba bu bunun kaçta kaç, dünya hayatı bin yıl sürecektir olsa âhîret hayatının yanında kaçtır? Sıfırdır. Dünya hayatı sıfırdır.

Biz buraya gelmişiz. Bir müddet yaşamışız. İşte siz gençlik yaşlarındasınız. Biz de ihtiyarlığın başındayız. Bilmiyoruz bundan sonra ne olacak? Kaderimiz, anlımızda yazımız nedir, bilmiyoruz. Ama burada bazı şeyleri bilmek en büyük vazifemiz:

Bizi kim yarattı? Bize bu nimetleri kim veriyor? Bize bu varlığı kim vermiş? Bu aklı kim vermiş? Bu düşünce, bu tefekkür, şu şiirler, bu güzellikler, vücudumuzun kabiliyetleri... Bizden değil. Bizim dışımızdan bize verilmiş nimetler. Küçücük bir tohumdan çıkan ağaç. Ağacın dallarından sarkan meyveler; kırmızılar, yeşiller, renkler, tatlılar, ekşiler... Yerden fışkıran feyizler, bereketler; küçücük

bir tohumdan harika sonuçlar... Allah'ın çeşitli nimetleri! Bunların mahiyetini biliyor muyuz! İşte biz bu nimetlerden istifade ediyoruz. Yiyoruz, içiyoruz, yaşıyoruz. Sıhhatteyiz, âfiyetteyiz, şeniz, zindeyiz, hoşuz, iyiyiz.

Kime teşekkür edeceğiz? Nedir bu nimetlerin kaynağı, neresidir? Kim gönderiyor bize?

Her gün bir yerden, bir zarf içinden bize bir milyon lira para gelse sahibini merak etmez miyiz? Kim gönderiyor? Bize bunca nimeti kim verdi? Kim vermeye devam ediyor? Kim bizi bu nimetleine gark etti?

b. En Mühim Görevimiz Bizi Yaratanı Bilmek ve Bulmak

Kur'ân-ı Kerîm'in şهادetiyle bizim en mühim görevimiz, en büyük ödevimiz bizi yaratanı bilmek ve bulmak. En affedilmez suç yaratanı bilmemek, bulmamak, tanımamak veya yanlış tanımak. Yanlış tanımaya şirk diyoruz. Bilmemeye küfür diyoruz, inkâr diyoruz. Suçların en büyüğü bu!

Erhamürrâhimîn olan Allahu Teâlâ hazretleri, her günahı bağışlayabiliyor. Adam öldürmüş, hırsızlık yapmış, ömrünü fena yollarla

geçirmiş vs. Tevbe edip doğru yola gelince affedebiliyor.

﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ

ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ﴾

*Innallâhe lâ yağfiru en yüşrake bihi ve yağfiru mâ dûne zâlike li-men yeşâü.*⁴

Öbür suçların hepsini bağışlayabilir; ama kendisini bilememe, bulamama suçunu bağışlamıyor. Çünkü bundan büyük suç olmaz. Bundan büyük duygusuzluk olmaz. Bundan büyük gabîlik olmaz. Bundan büyük vurdumduymazlık olmaz. Bundan büyük tembellik olmaz. Bundan büyük ahlâksızlık olmaz. Bundan büyük nezaketsizlik olmaz...

Bunca nimeti kim gönderiyor? Kime teşekkür edeceğim?

Ondan haberi yok! Hayatın gayesi yaratamı bilmektir.

﴿وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ﴾

⁴ 4/Nisâ, 48

*Ve mâ halaktü'l-cinne ve'l-inse illâ li-ya'büdûni.*⁵

Yaratanı bileceksiniz. Hem de çok sağlam bir şekilde bileceksiniz. Mutlaka bileceksiniz. Muhakkak bileceksiniz. Bunu bilmediğiniz zaman, vazifenizi yapmamış oluyorsunuz. Hayatınız boş. Dünya üzerinde Allah'ın bir sürü böyle, bu gerçeği yakalayamamış kulu var. Onlar gibi olursunuz.

﴿وَمَا أَكْثَرُ النَّاسِ وَلَوْ حَرَصْتَ بِمُؤْمِنِينَ﴾

*Ve mâ ekseru'n-nâse ve lev haraste bi-mü'minîne.*⁶

İnsanların çoğu bu gerçekleri yakalayamıyorlar. Sirke sineği gibi yani bir sirke çanağının üstünde uçuşan zayıf, nahif sinekler sabahleyin bakarsınız, akşamleyin bakarsınız üstünde uçuyorlar. Yerler sinek ölüsü dolu. Sirke sineği gibi insanlar. Kıymeti yok. İnanmamış insanın kıymeti yok. İnsanı insan yapan, insanı sultan yapan, insanı ölmez bir varlık hâline getiren imandır.

Ölen hayvan imiş âşıklar ölmez

⁵ 51/Zâriyât, 56

⁶ 12/Yûsuf, 103

diyor Yunus Emre. Sözü'n büyüklüğüne bakın! Sonra bilmemeye karşı duyulan tahkire, tahkir duygusuna bakın: Ölen hayvan imiş yani, eğer inanmış değilse işte hayvandır, ne olacak?

c. Hayatın Gayesi: Sevgi, Aşkullah, Muhabbetullah

Âşıklar ölmez, diyor. Kendisine rızkı gönderen, nimeti veren, varlığı veren, aklı, fikri veren, İslâm'ı veren, imanı veren, duyguyu veren Rabbini bilmek ve ona âşık olmak; hayatın gayesi bu! Sevgi! Sevgi, makamların, mânevî, tasavvufî makamlarının en üstünü sevmek. Aşk makamı, şevk makamı. Aşkullah, muhabbetullah makamı. O makamı bulmuşlar. O âb-ı hayattan içmişler, eskiler. Asıl vazifemiz budur. Kur'ân-ı Kerîm'in âyet-i kerîmesi bize bunu bildiriyor.

Ve mâ halaktü'l-cinne ve'l-inse illâ liya'büdûni.

Sizin de asıl işiniz bu sizden öncekilerin de asıl işi buydu. Sizden sonrakilerin de asıl işi bu. Babanızın da işi bu annenizin işi de bu.

Kardeşinizin, komşunuzun işi de bu. Allah'ı bileceğiz. Allah'ı bulacağız. Çünkü;

﴿وَهُوَ مَعَكُمْ أَيْنَ مَا كُنْتُمْ﴾

*Ve hüve meaküm eyne mâ küntüm.*⁷

Âyet-i kerîme bize bildiriyor ki; “Nerede isek O bizimle beraber! Nerede idiysek bizimle beraber!”

﴿وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ﴾

*Ve nahnu akrabu ileyhi min hablil verid.*⁸

“Biz insanoğluna onun şah damarından daha yakınız.”

﴿وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَحُولُ بَيْنَ الْمَرْءِ وَقَلْبِهِ﴾

*Va'lemû ennalâhe yahûlü beyne'l-mer'i ve kalbihi.*⁹

“Kişiyile kalbi arasında ihâta eder. O arada, o arayı kuşatır, çevreler.” diye bildiriliyor. Yani Yunus bunu çok güzel anlamış. Diyor ki;

İstemegil anı irak

⁷ 57/Hadîd, 4

⁸ 50/Kâf, 16

⁹ 8/Enfâl, 24

Gönüldedir ana durak

Cenâb-ı Mevlâ'yı uzaklarda arama! Almanca bir din kitabını, çocukların din kitabını getirmişlerdi. İlk sayfayı açtım, diyor ki;

Gott ist in der himmer. "Tanrı göktedir."

Öyle saçma şey mi olur? Allahu Teâlâ hazretleri her yerde! Bir yerde olup bir yerde olmaması düşünülebilir mi? Öyle saçma şey mi olur? Adamlar uzakları düşünüyorlar. Adamlar yer arıyorlar. Yer arayınca da bulamıyor tabii. Lapiras mıdır nedir, bir astronomi alimi; kâfir, kâfircik. Gökleri, yeni teorileri ortaya atıp da anlatan adama sormuşlar:

"Üstat, senin sisteminde tanrının yeri neresi?"

"Benim sistemimde tanrıya yer yok!"

Çünkü o yontulmuş taştan taht filan düşünüyor galiba. Üst tarafa oturmuş bir put düşünüyor. Tabii adamın daracık akılcığına sığdıramadığı bir şey. Ama gerçek öyle değil. Bulan buluyor ve bulduğunun sonucu da belli oluyor. Bulduğunun sonucu da belli oluyor.

Bulan acaba sübjektif bir olguya mı varmış? Acaba bulamadığı halde kendisini buldu mu sanıyor yoksa gerçekten mi buluyor?

Bulan gerçekten buluyor. Gerçekten buluyor; çünkü olgularla, tezahürâtıyla bulduğu anlaşılıyor. Allahu Teâlâ hazretleri bir hadîs-i kudsîde buyurmuş ki;

«قَالَ اللهُ عَزَّ وَجَلَّ: «مَنْ آذَى لِي وَلِيًّا فَقَدْ اسْتَحَلَّ مُحَارَبَتِي، وَمَا تَقَرَّبَ إِلَيَّ عَبْدِي بِمِثْلِ أَدَاءِ الْفَرَائِضِ، وَمَا يَزَالُ الْعَبْدُ يَتَقَرَّبُ إِلَيَّ بِالنَّوَافِلِ حَتَّى أُحِبَّهُ، فَإِذَا أَحْبَبْتُهُ كُنْتُ عَيْنَهُ الَّتِي يُبْصِرُ بِهَا، وَأُذُنَهُ الَّتِي يَسْمَعُ بِهَا، وَيَدَهُ الَّتِي يَبْطِشُ بِهَا، وَرِجْلَهُ الَّتِي يَمْشِي بِهَا، وَفُؤَادَهُ الَّذِي يَعْقِلُ بِهِ، وَلِسَانَهُ الَّذِي يَتَكَلَّمُ بِهِ. إِنْ دَعَانِي أُحْبَبْتُهُ، وَإِنْ سَأَلَنِي أَعْطَيْتُهُ؛ وَمَا تَرَدَّدْتُ عَنْ شَيْءٍ أَنَا فَاعِلُهُ تَرَدَّدِي عَنْ وَفَاتِهِ، وَذَلِكَ لِأَنَّهُ يَكْرَهُ الْمَوْتَ، وَأَنَا أَكْرَهُ مُسَاءَتَهُ». حم، ع، طس، كر، ق، وَالْحَكِيمُ، عَنْ عَائِشَةَ.»

“Kulum bana ibadet ve taatlerle, hayır ve hasenât ile nevâfil ile yaklaşıdurur. Her yaptığı ibadet, kulu Allah’a biraz daha yaklaş-

tırır, biraz daha yaklaştırır, biraz daha yaklaştırır. Nihayet iyiliği galebe çalar. Kul esas yapısı itibariyle, genel manzarası itibariyle iyi bir kul olur.”

İyilik yapan bir kul olur. Ufak tefek kusurları olsa bile hatasız kul olmaz; ama genel yapısı itibariyle, nihayet hayırla hasenâtla, iyiliklerle meşgul olan bir iyilik meleği gibi bir insan olur. Herkes görür, sever. Karınca ezmez. Tatlı dilli. Kimsenin kalbini kırmaz. İyi insan. Herkese ittifak eder.

Hattâ uhibbehû. “Nihayet ben o kulumu severim. Böyle nafîle ibadetleri yaptığı zaman ilerleye ilerleye ben o kulumu severim.”

Fe izâ ahbebtü küntü aynehû. “O kulumu sevdiğim zaman da gören gözü olurum. İşiten kulağı olurum. Tutan eli olurum. Söyleyen dili olurum. Yürüyen ayağı olurum. Benimle görür...”

Bir beşer görüşü ile görme değil, Allahu Teâlâ hazretlerinin gösterdiği her şeyi görme durumuna gelir. Dünü görür, istikbali görür. Cenneti görür. Hilkatı görür. Falanca insanın uzakta yaptığı şeyi görür. Söylediği sözü du-

yar. Yaptığı ters işi haber verir, onun karşısına çıkar.

Neden?

Çünkü Allah gören gözü oldu. Allah işiten kulağı oldu. Allah tutan eli oldu. Allah ona yardım etti. O Allahu Teâlâ hazretlerinin yardımına mazhar olunca müstesna bir kul oluyor. İnsan Allah'ın sevgili kulu olduğu zaman bizim tanıdığımız, şu bize materyalist eğitimle öğrettikleri sistemden başka sistemler çalışmaya başlıyor. Yakınlar uzak oluyor. İmkânsız işler mümkünât dairesine giriyor. Yapılamayan şeyler yapılabiliyor. Mesafeler aşılabiliyor. Yedi kat gökleri seyran edebiliyor. Allah'ın bir kulu bir anda karşısındakinin gönlünden geçeni söyleyebiliyor. Hiç kimsenin yapamadığı işleri yapabiliyor. Bir işaretile kameri ikiye bölebiliyor.

Neden?

Allah yardım ettiği için! Allah'ı bulduğu, Allah'ı bildiği, Allah'ı sevdiği için! Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* bir hadîs-i şerîfinde buyuruyor ki;

“Allah'ı hakkıyla bilseydiniz Allah'tan hakkıyla korksaydınız dualarınızla dağlar ye-

rinden kayardı, zâil olurdu, zeval bulurdu. Yok olurdu, toz olurdu.” Her şey olurdu.

Allahu Teâlâ hazretlerine, insanı sevgili kul olmaya bakmalı.

Bizim hayatımızın gayesi Allah’ı bilmek. Allah’ın sevgisini kazanmak, rızasını kazanmak. Bastıra bastıra, tekrar tekrar yine her zaman, her anda, her yerde söyleyeceğimiz söz bu, gayemiz bu:

İlâhî ente maksûdî ve ridâke matlûbî.

Yazın defterinizin başına, yazın kalbinize, yazın her zaman açtığınız cüzdanınızın bir kenarına!

Bir arkadaş kol saatinin üstüne mürekkeple yazmış:

el-Mevtü hakkun.

Saate bakıyor. Her saate bakışta; *el-Mevtü hakkun*. “Ölüm haktır. Bir gün başına gelecek. Muhakkak gelecek.” diye o ihtarını alıyor. Siz de bir yere yazın, unutmayın:

İlâhî ente maksûdî ve ridâke matlûbî.

“Yâ Rabbi! Ben seni bilmek istiyorum. Seni bulmak istiyorum. Asıl vazifem bu. Senin rızanı kazanmak istiyorum. Asıl gayem, asıl hedefim bu!” diye şey yapmamız lazım. Hilafsız,

ihtilafsız, tereddütsüz gerçek bu, hayatın en mühim gerçeği bu!

Muhterem kardeşlerim!

Başka şeylerle oyalananlar sonunda hep pişmanlık içinde kalmışlardır. Hep nedamet duymuşlardır. Hep saç baş yolmuşlardır. Hep yaka yırtmışlardır. Hep diz dövmüşlerdir. Çok pişman olmuşlardır. Siz böyle olmayın. Gençlikte olan ibadetin değerine paha biçilmez. Siz Allah'ı bilmeyenlerden olmayın, siz Allah'ı bulmayanlardan olmayın! Siz gafillerden ve cahillerden olmayın!

Allah'ı bulmaya mâni olan şeyler nedir?

1.Cahillik!

d. Allah' Bilmeye Engel Olan Şeyler

Hiç duymamıştır. Hiç haberi yoktur. Hiç bu konulardan kulağına bir şey gelmemiştir. Hiç bu konuları bilen insanların yanına yanaşmamıştır. Hiç o tarakta bezi yoktur. Bambaşka bir muhitin içinde yetişmiştir. Çevresi başka insanlardır. Vur patlasın çal oynasın, oynayan kimselerdir, eğlenen kimselerdir. Dinsiz insanlardır. İçki içen insanlardır. Dans eden insanlardır veyahut daha başka bir gaflet türü

ile ömrünü ifnâ eden, mahveden, yok eden insanlardandır. Hiç duymamıştır. Cahillik. Tamam, bu mâsum bir mânidir.

Cahillik ilim ile izale olur. Onun için ilmî çalışma en önemlidir. Onun için hepimizin ilme yardımcı olmamız lazım. Şimdi bazı kişiler bizimle iddialaştıkları için, zıtlaştıkları için [çatıyorlar]. Bize de Allah'a hamd ü senâlar olsun profesörlük vermiş, ilim sıfatı vermiş.

e. En Üstün Makam İlimdir

“En üstün makam cihaddır vs...” diyorlar.

Hayır, en üstün makam ilimdir! Alimin mertebesi makamların en üstünüdür. Hadîs-i şerîfler böyle gösteriyor. Güneş balçıkla sıvanmaz. En üstün makam ilim!

Rütbetü'l-ilmi a'le'r-rüteb. “Rütbelerin en üstünü, ilim makamıdır.”

Onun için biz kendimizi ilme adadık. Çalışmalarımız, sizi toplamamız, sizinle konuşmamız, görüşmemiz, dergilerimiz, kitaplarımız, kurslarımız, vaazlarımız hep ilim içindir. Hep o yoldadır.

İlmin kaynağı Kur'ân-ı Kerîm'dir. İlmin kaynağı Resûlullah Efendimiz'in sünnet-i seniyyesidir. İki sağlam kaynağa dayanmışız. O pınarlardan alıyoruz. Onun sözcülüğünü yapmaya çalışıyoruz.

“Çünkü ümmetin fesada uğradığı zamanda benim sünnetimi ihyâ edenlere yüz şehit sevabı verilecek!” diye hadîs-i şerîfler vardır. Alimlere çok medihler vardır çok ikramlar vardır. Allah'ın alimlere çok iltifatları vardır. Çok büyük mertebesi vardır. Âhirette çok büyük iktidarları olacak ve şefaathane edeceklerdir. O bakımdan ilme çalışın!

Zaman gençlik çağı, ilme çalışma zamanıdır. İlme çalışın. İlmin en önde gelen cinsi, türleri içinde en şerefli de mârifetullahtır, Allah'ı bilme ilmidir. Allah'ı bilme çalışmalarıdır. Bunu her şeyden önce yapacaksınız. Hangi meslekten olursanız olun Allah'ı bilen kimse olacaksınız.

Allah'ı bilen doktor... Allah rahmet eylesin, Kenan Çığman doktor idi, ne kadar güzel kitaplar yazdı. Nur içinde yatsın, kabri cennet bahçesi olsun. Ne güzel evlat yetiştirdi. Doktordu ama hocalardan çok, bazı hocalardan

daha fazla hizmet etti. Kimi mühendis olur, kimisi doktor olur kimisi daha başka meslekten olur. Bu sahaya gönül vermiştir.

Siz de ilmî çalışma yapacaksınız. En başta bu cahillik izale olunacak. Bilgi sahibi olacak.

Ama bilgi uygulamak içindir! Bilgi gerçeklere ulaşmak içindir. Bilgi vasıtaadır.

Bilgi gaye değildir! Bilgi süs değildir. Bilgi böbürlenme vesilesi, fahr vesilesi değildir. Çalım satma vesilesi değildir. Bildiğini uygulamayan insan daha büyük vebal altında kalır. Onun için uygulayacaksınız.

Kardeşimiz ne güzel söyledi: Bildiğini söylemeyen, dalkavukluk eden, yaltaklık eden alimler olunca zalimlerin işi daha hızlı gidiyor.

Her yerde dobra dobra hakkı söyleyecek. Bildiğini söyleyecek. Bildiğini uygulayacak.

Peygamber Efendimiz; “Cihadın en üstünü; zalim sultanın karşısında hak sözü söylemektir!” diyor.

«أَفْضَلُ الْجِهَادِ كَلِمَةٌ حَقٌّ عِنْدَ سُلْطَانٍ جَائِرٍ. د، ه
عَنْ أَبِي سَعِيدٍ؛ ح، ه، ط، عَنْ أَبِي أَمَامَةَ؛ ن، عَنْ
سَمْرَةَ؛ ح، ن، ه، ب، ض، عَنْ طَارِقٍ.»

Efdalü'l-cihâdi kelimetü hakkin inde sultânin câirin, diye ifade buyurulmuş. Onun için ilim birinci merhale.

Diğer bir mâni dünyadır!

Dünya, yani bu hayat. Dünyanın içinde yaşadığımız dünya hayatının çeşitli süsleri vardır, zevkleri, eğlenceleri vardır. Hakikaten tatlıdır. Fâni dünya hoştur. Su başları, ağaç dipleri, piknikler, deniz kenarları, yaylalar, manzaralar, paralar, balkonlar, meşrubatlar, tatlılar, tuzlular, danslar, şarkılar, zevkler, eğlenceler, çalgılar vs. İşte dünya hayatı, dünya hayatının çeşitli sahneleri ve maddeleri insanı alıkoyar. Oyalar, meşgul eder. Zihnini çeler. Kalbini çeler. Aklını çeler. Kendisine bağlar. İnsan bir ara bir şeyle meşgul olur, bir ara başka şeyle meşgul olur. Bir ara başka şeyle meşgul olur. Birden Azrail *aleyhisselam* “Vaden yetti, ver bakalım emaneti!” diye karşısına gelir.

O zaman ah vah etmesi fayda etmez.

İnsan nasıl meşgul oluyor?

Küçüklüğünde yeme içmeyle meşgul olur. Horoz şekeri, düdüklü şeker, macun, elma şekeri keten helvası, kâğıt helvası, dondurma,

çikolata vs. filan hep midesine hizmet yolundan gider.

Ondan sonra delikanlılık çağına gelir. Divân edebiyatını eline alır. Orhan Veli'yi kendisine rehber eder. Bakarsınız başında kavak yelleri esiyor. Aşktan, şevkten, şuradan, buradan nefsânî şeylerle geçer.

Ondan sonra nihayet birisiyle anlaşır, bir yuva kurar. Bir kızın peşinde koşturur. Onu da kandırır. Uyuşurlar, evlenirler. Tamam, o sahne de kapanır.

Ondan sonra artık ev kurulduğu için ev lazım. Maaş lazım. Geçim lazım vs. Bu sefer de bir para hırsı başlar. “Bir iş kurayım, daha çok para kazanayım. Daha çok aldatayım. Daha fazla miktarda rahat edeyim...” filan derken mal sevgisi başlar.

Mal sevgisini bulduktan sonra “Yahu ben zenginim; ama kimse bana ayağa kalkmıyor, iltifat etmiyor.” filan derken biraz da “Başkan olsam...” filan demeye başlar. Orada burada, sosyal derneklerde vazife almaya başlar. Mevki makam arzusu! “Bir seçimlere girsem belki milletvekili de olurum, belki bakan olurum...” filan diye şey yapar.

Sonra en sonunda, bu oyalayıcı şeylerin en sonunda da hubb-ı riyâset vardır. Asıl başkan, en büyük başkan olmak arzusu!

Ondan sonra da hiç olur gider!

Şah olsa ne olacak? Şahlar şahı olsa ne olacak? Ondan sonra da ecel gelir, ömür biter. Dünya hayatı insanı çeşitli, süslü, aldatıcı şeyleriyle aldatıyor. Onun için eskiler bu dünyayı bir cadaloz, yaşlı fahişe kocakarıya benzetmişlerdir. Yüzünü gözünü öyle boyamış ki dışardan yaşlılığı yüzünün kırışıklığı anlaşılmıyor. Ama kırıtıyor. İşaret ediyor. Onu kandırıyor bunu kandırıyor. Peşine takıyor. Gel peşimden... Mendil atıyor, oyalı mendil atıyor. Hadi bakalım, o onun peşine takılıyor, gidiyor... Böyle çok insanı kandırmıştır bu dünya. Onun için “kahpe felek” demişlerdir, “kahpe dünya” demişlerdir. Farsça’da;

*Mecû dürüstî-i ahd ez cihân-ı sustnihâd
Ki in acûz arûs-i hezâr damâdest*

“Sen sakın bu dünya denilen acuze, kocakarıdan sana vefa bekleme. Bu sana sâdık bir yâr olmaz, iyi bir eş olmaz. Çünkü bu, bin damatlı bir karıdır.” diyor şair.

“Sadece senin karın değildir ki! Bin tane damat, başka heriflerle de düşer kalkar.” demek istiyor. Dünyanın vefası yoktur diye böyle anlatıyorlar. Dünya, insanı böyle aldatır.

Dünyanın zevklerine aldanmamak lazım. Akılcı olmak lazım. Gerçekleri görmek lazım. O da ilimden elde edilen mâlumâtla olur.

Kör akıl, sırf akıl, vahiy ile desteklenmeyen akıl da bu gerçekleri bulamıyor. O zaman bakıyorsun, adamlar Yunan filozofları gibi oluyor. Laf var, laf ebeliği var. Tefekkür var. Okuyorsun, dinliyorsun. Yunan filozofu, Latin filozofu falanca filanca...

Ne olacak?

Boş! Vahiyle beslenmemiş, gıdalanmamış bir akıldan da fayda yok! Onun için helâk olup gidiyorlar.

Demek ki cahillik bir belaymış, dünyanın süsleri bir başka belaymış.

Deli eder insanı bu dünya

[Bu gece, bu yıldızlar, bu koku]

Bu tepeden tırnağa çiçek açmış ağaç

dediği gibi Orhan Veli'nin, hakikaten deli ediyor. Birçok kimse, hele delikanlılık çağında, çok deli olur. Ondandır sonra eve gitmeyi

unuturlar. Akşamları cam altlarında uyurlar kalırlar. İşte fâni dünya, insanı böyle aldatır.

İleriye doğru zamanlar geçtikten sonrada ağrılar sızılar başlar. “Belim ağrıyor, ibadet yapamıyorum. Dizim ağrıyor, ibadet yapamıyorum. Midem rahatsız, ibadet yapamıyorum...” Alışmamış bir kere. Artık katılaştım. Bu da bir şeydir.

Aman dünya sevgisine tutulmayın, bu hastalığa tutulmayın! Bu çok fena bir hastalıktır. Bu hastalığa tutulursanız iflah olmazsınız. Mahvolursunuz. Âhireti tercih edin, ebedî hayatı tercih edin. Onu kazanmaya çalışın. Oramın makbul insanı olmaya çalışın. Çünkü kim âhireti tercih ederse Allah onu sever ve ona yardım eder.

Üçüncü düşman; Allah’ı tanıma yolunda insanın önüne dikilmiş olan, çeşitli mâniyalardan gerilmiş olan mâniyalardan üçüncüsü nefis denilen bir şeydir!

Nefs; Batı dillerinde *ego* deniliyor. Türkçe’de ben, benlik. Yani kişinin beni, insanın içindeki beni deniliyor. Nefs, insanın canının bir tarafıdır. Kendi maddî menfaatlerini kollamakla görevli bir iç varlığıdır. Mesela acıktı-

ğı zaman içerden feryadı basar: “Karnım acıktı yahu, bir yemek gönder. Sabahtan beri yemek yemedim...” İçerden böyle bakarsın bir yemek arzusu. Martta kedileri damlara çıkar-tır, miyav miyav sabahlara kadar bağırtırır filan. Çeşit çeşit arzuları vardır. Haklıdır. Neslin devamı içindir. Kendisinin bekâsı içindir, yok olmaması içindir, var kalması içindir. Canlı, zinde kalması içindir. Meşrû ölçüler içinde tabii ona da hakkını vermek lazım. Peygamber Efendimiz her şeyi kâmil mânasıyla bize anlattığı için diyor ki;

Nefsüke matıyyetüke ferfak bihâ. “Nefsin senin bineğindir. Ona mülayim davran!”

Tamamen de bir düşman değil.

“Öldürelim nefsi...”

Öldürme, lazım sana! Bu yolculukta bineceksin, gideceksin. Öldürmeye gelmez. Azdırmaya da gelmez. Gemi azıya aldirtmak da doğru değil öldürmek de doğru değil. Islah etmek lazım. Terbiye etmek lazım gelir. Onun için nefis terbiyesi diye bir mesele vardır. Mühim bir meseledir.

Nefislerin terbiye edilmesi lazımdır. Bizim yirminci yüzyılda Cumhuriyet Türkiye-

si'nde unutulmuş bir iştir bu nefsi terbiye etmek. Bedeni terbiye etmek ve geliştirmek için çok önem veriliyor. Stadyumlar, futbol kulüpleri, televizyon kanalları, transfer ücretleri, milyonlar, milyarlar, kulüplerin, hâlâ bayrakları sokaklarda, herhalde bir sene devam edecek. Nereye gitsek asılı duruyor. Şampiyon olmuş diye yer yerinden oynadı. Trafiği filan dinledikleri yok. Yasak yollardan giriyorlar. Polisin gözü önünde kırmızı ışıktan geçiyorlar.

Neden?

Beşiktaş şampiyon olmuş. Akan sular duruyor.

Vücudun gelişmesi için spora bir müsamahanın sonucu tabii. Ruhun gelişmesi için de, nefsin gelişmesi için de bir nefis terbiyesi vardır.

Jimnastiğe eski tabirle Osmanlılar “riyazât-ı beden” derler. Riyazât-ı beden, idman dediğimiz vücudun gelişmesi için halter, barfiks, koşma, atletizm, diğer çalışmalar vs. Bu vücut sıhhatli olsun, dinç olsun diyedir.

Demin konuşmacılardan bazıları da söyledi: Sağlam olmamız lazım, sıhhatinize dikkat etmemiz lazım. Tamam ama ruh daha önemli,

ruh daha önemli. Bedeni sıhhatli olan bir insan ruhu berbat ise felaket muzır mahlûk olur.

Konfüçyüs diyor ki; “Kaplanın kanatları iyi ki yok!” Kanatları olsaydı yapmayacağı zarar olmazdı, bu sefer uçarak gelirdi. Duvarları da aşardı, evlerin içine camlardan girerdi. Herkesin canına okurdu.

Ruh terbiye edilmediği zaman beden kuvvetli olması büyük felakettir. O kuvveti nispetinde adam muzırlık yapacaktır. Cana kıyacaktır. Haksızlık yapacaktır. Onun için nefis terbiyesi önemli bir iştir. Yirminci yüzyılda, cumhuriyetle beraber kapanmış bir şeydir bu. Hâlbuki Osmanlılar’ın en önemli işlerinden biriymiş. Osmanlı gençlerinin, Osmanlı halkının en önemli işi.

Şimdi hani diyorlar ki; “Şeyhler ne yapmış? Oturmuşlar, laf üretmekten başka ne yapmışlar?”

f. Osmanlı Mutasavvıf Bir Kavimdir

Osmanlı; tepeden tırnağa derviş ve tasavvuf bir kavimdir, mutasavvıf bir kavimdir. Bütün savaşları hep tasavvuf erbabı insanların

eseridir. Hepsi, tepeden tırnağa öyledir. Padişahı da; Beyazid-i Velî, Sofu Beyazid, Sofular caddesindeki şeyh efendiye bağlıdır. Fatih Sultan Mehmed Akşemsetdin'e bağlıdır. Osman-ı Gâzî; Şeyh Edebâli'ye bağlıdır. Abdülhamid, falanca Şâzelî şeyhine bağlıdır. Filanca böyledir... Osmanlı, tepeden tırnağa mutasavvıftır zaten.

Eskiden gençler Beyazıt meydanında filan birbirleriyle karşılaştıkları zaman musafaha ederlermiş, hâl hatır sorarlarmış.

“Üstadım, efendim nasılsınız? Zât-i âlîleri nasıllar? İsm-i âlînizi bahşeder misiniz acaba?” filan diye biraz tanıştıktan, Osmanlı usûlü kibarca sorduktan sonra -bizim Yusuf Ziya Binatlı Hoca'nın tabiriyle- derlermiş ki;

“Mîrim; zât-ı devletleriniz hangi dergâha müntesipsiniz acaba?”

Böyle derlermiş.

Mîrim demek, “efendim, komutanım, emîrim” demek. Yani karşısındakine öyle hitap ediyor.

“Hangi dergâhtan feyz alıyorsunuz, nereye müntesipsiniz?” diye onu sorarlarmış. [Yusuf Ziya Binatlı Hoca] diyor ki;

“Şimdiki gençlerin ‘Hangi takımı tutuyorsun?’ dediği gibi! Hani ‘Fenerbahçeli misin Beşiktaşlı mısın?’ filan dediği gibi. Biz o zaman gençken birbirimize onu sorardık.”

“Efendim ben Selami Ali tekkesine müntesibim. Efendim bendeniz Mevlevî tekkesinin bendegânıdanım. Efendim, bendeniz söyleyim böyleyim...” Öyle cevap verirlermiş birbirlerine. Hakikaten giderlermiş. Şeyh efendiden kemâlât-i insâniyeyi ve İslâmiyeyi öğrenirlermiş. Edîb kimse olurlarmış. Osmanlı çelebisi olurlarmış. Tarihe nâm salmışlar.

Libya’da Araplar’la karşılaştık. Orada bahis konusu oldu. Arapça’da bir kimseyi çok kibar, çok centilmen mânasına methetmek için şimdi kullanılan tabir, yani en büyük iltifat şuymuş:

Ente Osmanlî. “Sen Osmanlı’sın.” demek, yani “Çok çelebisin, çok kibarsın, fevkalade centilmensin...” mânasına geliyormuş. “Osmanlı” dediği zaman artık adamın duyduğu zevkin haddi hesabı yokmuş. Koltukları kabarıyormuş. Osmanlı dediğimiz insanlar böyle centilmenlikle tanınmışlar.

Neden?

Nefis terbiyesi var. Kibarlık var. Zarafet var. Kalp kırmamak var. Vefa var. Sevgi var...

Her yerde anlatırım: Benim babamın bir arkadaşı vardı. Bahtiyar Amca! Kırk sene adamcağız her cumartesi günü babamın daire-sine gelirdi. Cumartesi günü buluşurlardı.

Yahu bir atlatsana bu işi! Biraz, bazı cumartesileri yapmasana!..

Hayır, her cumartesi yapacak!

Neden?

Dürüst insanlar, mert insanlar!

Evini satmış, 40 bin liraya, üç katlı evi satmış. Bahtiyar Amca! Nur içinde yatsın, kabri cennet bahçesi olsun. Adını böyle zikrediyorum ki kabrine nur yağsın. 40 bin liraya evini satmış. Bir başkası duymuş, gelmiş. Sabahleyin demiş ki;

“Bahtiyar Efendi! Evini satmışsın...”

“Evet, sattım.”

“Kaça sattın?”

“40 bine sattım.”

“Kaparo verdi mi? Para verdi mi?”

“Yok, vermedi.”

“Ben sana 65 bin lira vereyim, bana ver evi.”

Bahtiyar Amca Arnavut asıllı. Şöyle bir doğrulmuş. Kızmış. Bu sözü söyleyen şahsı nerdeyse evden atacak:

“Bana bak! Sen benim sözümü duymadın galiba, ben ‘Evi sattım.’ dedim, duymadın mı?” demiş.

Adam yüzde 50 fazla fiyat teklif ediyor. Daha para alınmamış, bir şey olmamış. Ortada fol yok yumurta yok, deriz biz şimdi, dönüveririz.

“Yahu ne yapayım kardeşim, sen o kadar ver sana vereyim. Bak, bu 65 bin veriyor. O 65 bin verirken ben 40 bine razı olur muyum?” deriz biz, bu zamanın insanı öyle der. Ama Bahtiyar Amca demiyor.

Neden?

Mert insan, fazâil-i ahlâkiyeye sahip insan!

“Söz verdim, duymadın mı, sattım dedim!” diyor.

Söz! İnsanın sözü doğru olmayınca kalbi doğru olmaz. Kalbi, sözü doğru olmayınca dini doğru olmaz. Hepsi bunlar birbiriyle ilgili.

Eskiden bu eğitimi alırlardı. Bu tekkelerin kapatılmasıyla, tasavvufun horlanmasıyla, ilga

edilmesiyle insanlar nefis terbiyesinden mahrum kalırlar. Şimdi herkesin nefsi, kilise direği kadar kalındır! O kadar, kimsenin nefesine dokunamazsın. Dokunduğun zaman felaketler olur. Yıldırımlar çıkar. Sen kendini yerde bulursun.

Hele insanın nefesine bir dokun, ne hâle gelir!

Neden?

Nefis terbiyesi yoktur. Affetmek yoktur. Kardeşlik yoktur. Sevgi yoktur. O terbiye yoktur. Nefis terbiyesi yoktur da ondan; genel müdürde yoktur, bakanda yoktur, başbakanda yoktur, reisicumhurda yoktur, komutanda yoktur, sende yoktur, bende yoktur, falanca da yoktur, filancada yoktur...

Onun için cemiyetimiz böyle nobran nobran, birbirine uyuşmaz, yanaşmaz, sözüne güvenilmez, beraber iş yapılmaz insanlar yığını olmuştur. Ortaklık yaparsın, aldatır. Söz verir, yerine getirmez. Ahdeder, ahdinde durmaz.

Arkadaşlık kurar, arkadaşlığı bozar. İşe yaramaz.

Neden?

Nefis terbiyesi yoktur. Siz bu nefis terbiyesi meselesine önem verin, ihmal etmeyin.

Bir de şeytan diye bir büyük düşmanımız vardır.

﴿إِنَّ الشَّيْطَانَ لَكُمْ عَدُوٌّ فَاتَّخِذُوهُ عَدُوًّا﴾

*İnne's-şeytâne leküm adüvvün fe't-tehizûhu adüvven.*¹⁰

Bilin ki böyle bir düşman vardır. Sizin damarlarınızın içinde dolaşır da sizi aldatır. Her türlü kötülüğü yaptırır. Âyet-i kerîme "Allah'a sığınırsanız Allah'a dayanırsanız şeytan tesir etmez." diyor.

﴿وَمَنْ يَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ فَهُوَ حَسْبُهُ﴾

*Ve men yetevekkel alellâhi fe hüve hasbühu.*¹¹

﴿إِنَّهُ لَيْسَ لَهُ سُلْطَانٌ عَلَى الَّذِينَ آمَنُوا وَعَلَى رَبِّهِمْ

﴿يَتَوَكَّلُونَ﴾

*İnnehu leyse lehû sultânün ale'l-lezîne âmenû ve alâ rabbihim yetevekkelûne.*¹²

¹⁰ 35/Fâtır, 6

¹¹ 65/Talak, 3

“İman edip de Rabbine tevekkül edenlere şeytanın tesiri yoktur.” diyor. Demek ki Allah’ı bilmekle kendiliğinden zâil olacak, tesirsiz hâle gelecek bir düşmandır. Çok, o kadar önemli değil. En önemli düşman insanın nefsidir.

«أَعْدَىٰ عَدُوِّكَ نَفْسُكَ الَّتِي بَيْنَ جَنْبَيْكَ»

A’dâ nefsüke’l-letî beyne cenbeyke. “Senin en büyük düşmanın kendi içindeki, kendi nefsidir.”

Hadîs-i şerîfte böyle! Onunla savaş, cihadın en büyüğüdür. O bakımdan Allahu Teâlâ hazretleri; bilhassa mârifetullahı elde etme hususunda, ilim, irfan hususunda, âyetleri, hadisleri dinimizin ahkâmını öğrenme hususunda gayret versin; fırsatları kaçırttırmamasın.

Sonra belli bir yaştan sonra *E lem neşrah leke* sûresini bile ezberleyemeyecek hâle gelir hafızanız. Durur artık çalışmamaya başlar. Ezberleyemiyorum hocam, dersiniz. Onun için ne varsa şimdi ezberlersiniz.

¹² 16/Nahl, 99

Bizim Mustafa kardeşimiz koskoca Sakarya şiirini nasıl okudu! Her şey gençlikte oluyor, ezberleniyor. O bakımdan ilmi öğrenin ve nefis terbiyesine muhakkak riayet edin. Şu nefsinizi terbiye edin. Çünkü;

﴿قَدْ أَفْلَحَ مَنْ زَكَّاهَا﴾

*Kad eflaha men zekkâhâ.*¹³ “Kim nefsini terbiye ederse o kurtulacak, o felah bulacak.”

O cennete girecek. O Allah’ın sevdiği, razı olduğu kul olacak. Nefsini terbiye etmeyen de dünyada âhirette rezil rüsva olur.

Bir kardeşimiz; “kahpe felek” sözüyle kastedilen mâna nedir, diye soruyor.

Felek, gök demektir. Çoğulu eflâk diye geliyor. Yedi kat göklerin her birine felek denmiş. Eski insanlar bâtil inançları dolayısıyla her göğün içinde bir yıldız olduğunu düşünürlermiş ve o yıldızın ismiyle adlandırılmış.

Mesela felekü’l-kamer diyor, yani ayın içinde bulunduğu gök tabakası. Onların düşüncesi yani, şimdi gayr-i ilmî buluyoruz.

¹³ 91/Şems, 9

Felek-i zuhal, zuhal yıldızının içinde bulunduğu gök tabakası.

Felek-i zühre, felek-i utarid, felek-i merrih, felek-i şems... Bunların hepsinin de etrafını felek-i atlas denilen bir büyük feleğın kapladığını düşünürlermiş. Bu her yıldızın da insanların bahtları, talihleri üzerinde tesiri olduğunu sanırlarmış.

Bu da bâtil bir inanç. Yıldız fallarının filan kaynağı budur. Hani gazetelerde “yıldız falınız” filan diye şimdiki müneccimler, cadılar, cadalozlar yazıyorlar ya, işte o asılsız şey. Adamın başına bir şey gelirse gelen belayı kendi yıldızına atfettiğı için “Ah kahpe felek!” diyor. Ona çatıyor, ona sövüyor ama hâlbuki aslında mukadderât Allahu Teâlâ hazretlerinin takdiriyledir.

Peygamber Efendimiz; “Ayın, güneşin doğmasıyla, batmasıyla tutulmasıyla, ilgisi yoktur!” diyor. Ne güzel söylüyor. Oğlu İbrahim vefat etmiş. Tam o sırada güneş tutulmuş. Herkes diyor ki; “Bak Peygamber’in oğlu vefat ettiği için güneş bile teessüründen tutuldu. O bile karardı, nuru karardı.”

Kalkıyor, hutbe irad ediyor:

“Ey insanlar! Ay ve güneş Allah’ın emriyle hareket eden gök varlıklarıdır. Bir kimsenin vefatıyla ilgisi yoktur!” diye ne kadar güzel açıklamalar ile bildiriyor.

Kahpe felek sözü de bir kâfirce sözdür, sarhoşça sözdür. İşte bilimsiz, ilimsiz olan insanların söylediği sözlerdir. Herhalde Araplar’ın zamanında da söyleniyormuş ki Peygamber Efendimiz diyor ki;

«لَا تَسُبُّوا الدَّهْرَ، فَإِنَّ اللَّهَ هُوَ الدَّهْرُ»

Lâ tesubbu’d-dehre fe innallâhe hüve’d-dehru. “Zamana sövmeyin!”

Ha feleğe sövmüş ha zamana sövmüş.

“Allah kahretsin şu zamanı!..”

“Sövmeyin, dehre sövmeyin!”

Fe innallâhe hüve’d-dehru. “Çünkü sizin dehr diye kastettiğiniz şeyin yapıcısı Allah, Allah’a sövmüş oluyorsunuz!” diye bildirmiş.

Onun için bu söz bizim sözümüz değildir. Bize yakışan söz değildir. Biz biliyoruz ki her şey, hayat da ölüm de Allahu Teâlâ hazretlerinin takdiriyledir. Onun için ölümden korkmuyoruz.

Cümle cihan halkı peşimize düşse bizi öldürmeye kalksa biz biliyoruz ki Allah'ın bizi yaşatmaya karar verdiği, kaderimizde yazılı vakte kadar biz yaşayacağız. Hepsi ölür, biz kalırız. Gökten taş yağsa şuraya, yaşayacak olan yaşar. Bir gemideki bütün insanlar batacak olsa ölmemesi gereken insanı Allah çıkarır. Hepsinin altında kalsa, zelzelede yedi kat apartmanın altında kalsa üç gün sonra oradan Allah çıkartır. Allah'ın yaşattığını kimse öldüremez. Allah'ın öldürmeye karar verdiğini, kaderin vadesini yetmiş olarak yazdığını kimse yaşatamaz. Allah'ın aziz kıldığını kimse zelil kılamaz. Allah'ın zelil kıldığını da kimse aziz kılamaz.

Biz O'na tevekkül etmişiz. Ona dayanmışız. Ne ölümden korkuyoruz. Ne Amerika'dan korkuyoruz. Ne Rusya'dan korkuyoruz. Ne şundan korkuyoruz ne bundan korkuyoruz.

Müslümanın efeliğinin yanına kimse yanaşamaz. Elhamdülillah!

Allahu Teâlâ hazretleri bizi bu güzel imandan, bu nurlu yoldan, bu irfandan ayırmasın. Mahrum bırakmasın. Gafil ve cahil eylesin.

Bi-hürmeti esrâr-ı sûreti'l-Fâtîha!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN
2 Zilka'de 1410 / 26.05.1990

[Bütün KONFERANSLAR'a PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

